

MILÉNIUM 04
INSPIROVANO SÉRIÍ
STIEGA LARSSONA

**DAVID
LAGERCRAANTZ**
**DÍVKA
V PAVOUČÍ
SÍTI**

HOST

KAPITOLA 01

Počátek listopadu

Frans Balder se vždy považoval za mizerného tátu.

Přestože Augustovi bylo již osm let, Frans se dosud o plnění svých otcovských povinností ani jedinkrát nepokusil a nyní, když se k tomu konečně odhodlal, mu bylo pořádně úzko. Cítil však, že se tomu nemůže vyhnout. Chlapec určitě nemá u jeho bývalé manželky a toho zatraceného Lasseho Westmana na různých ustláno.

Frans Balder dal výpověď ve svém dosavadním zaměstnání v Silicon Valley a odletěl domů. Na letišti Arlanda zažil teplotní šok a při čekání na taxík se roztrásl zimou. Byl to psí nečas. Do tváře ho bičoval déšť, smýkala s ním vichřice a Frans se už aspoň postě v duchu sám sebe ptal, jestli skutečně učinil správné rozhodnutí.

Právě on, do sebe zahleděný sobec, se má stát tátou na plný úvazek — není to čiré bláznovství? Stejně dobře by mohl nastoupit jako ošetřovatel do zoo. Děti i praktický život pro něj byly velkou neznámou, a co bylo ze všeho nejpodivnější, nikdy to po něm ani nikdo nepožadoval, žádná matka ani babička ho neuhála a nenaléhala, aby se ujal své zodpovědnosti.

Rozhodl se dobrovolně. Nyní si však jasně uvědomil, že navzdory rozhodnutí soudu, který dítě svěřil do péče matce, hodlá bez varování vtrhnout do bytu své exmanželky a chlapce si beze všeho odvést. Určitě se tam strhne pořádná mela. Ten hajzl Lasse Westman mu bezpochyby dá jakseptří na frak, ale kostky jsou vrženy. Frans skočil do taxíku s řidičkou, která freneticky žvýkala

a snažila se s ním zapříst hovor, ovšem podobné pokusy by zkrachovaly i za jeho světlejších dní. Frans Balder byl odjakživa na slovo skoupý.

Seděl na zadním sedadle a přemýšlel o svém synovi i o všem ostatním, co se poslední dobou událo. August nebyl jedinou ani hlavní příčinou toho, že dal v Solifonu výpověď. Celý Fransův život se ocitl v přelomové fázi a on na okamžik zapochyboval, jestli to zvládne. Cestou do Vasovy čtvrti v něm byla malá dušička. Měl sto chutí se na všechno vykašlat, ale ovládl se a vytrval. Teď už nemůže couvnout.

Na Tórově ulici zaplatil taxikářce, vzal si zavazadla, nechal je stát před vchodem a s prázdnou cestovní taškou, v níž byla pouze ohmataná mapa světa, zakoupená na mezinárodním letišti v San Francisku, vyběhl po schodech k bytu. Bez dechu stanul přede dveřmi, zavřel oči a představoval si všemožné scény, hádky a zuřivé výbuchy. A nebylo by divu. Nikdo přece jen tak nevrází do cizího bytu a nevytrhne dítě z jeho domácího prostředí, a už vůbec ne táta, jehož dosavadní péče spočívala pouze v placení alimентů. Ale nyní nastala nouzová situace, alespoň Fransovi to tak připadalo, a proto vypnul prsa a zazvonil, ačkoli měl sto chutí vzít nohy na ramena.

Po dlouhém čekání se dveře rozletěly a objevil se sám Lasse Westman s pronikavě modrýma očima, mohutným hrudníkem a odulými pysky, které byly zřejmě stvořeny jen k tomu, aby z nich padaly jedovaté poznámky. Právě díky nim na filmovém plátně tak často zpodobňoval zlovolné padouchy, avšak žádná z těchto rolí — o tom byl Frans Balder plně přesvědčen — ani zdaleka nevystihovala jeho padoušství v civilním životě.

„No to mě podrž,“ ucedil Lasse Westman. „To je překvápko — sám pan génius osobně.“

„Přišel jsem si pro Augusta,“ oznámil mu Frans.

„Cože?“

„Chci si ho vzít k sobě.“

„Ty si děláš srandu.“

„Nikdy jsem si ji nedělal mín,“ opáčil Frans Balder a vzápětí se z místnosti nalevo vynořila jeho exmanželka Hanna. Z její bývalé

krásy toho přirozeně moc nezbylo. Na vině byla přemíra trápení a pravděpodobně i cigaret a alkoholu. Přesto se Frans neubráníl nečekanému rozehvění, zvláště když si všiml modřiny na Hannině krku. Zdálo se, že mu chce říct něco na uvítanou, ale než stačila otevřít pusku, znovu spustil Lasse Westman.

„A co to, že se o kluka najednou tak zajímáš?“

„Už toho bylo dost. August potřebuje bezpečné zázemí.“

„A ty mu ho jako zaručíš, ty pošahanej vynálezče? Copak ty se zmůžeš na něco jinýho než na čumění do počítače?“

„Změnil jsem se,“ prohlásil Frans a připadal si nesmírně pateticky, hlavně proto, že ve skutečnosti se nezměnil ani za mák.

Obrovitý hromotluk Lasse, překypující potlačovanou zlostí, vyrazil přímo k němu a Frans se zachvěl. Bylo mu jasné, že proti útoku tohohle pošuka nemá nejmenší šanci a že celý jeho plán je čirá utopie. K žádnému výbuchu ani k žádné násilné scéně však kupodivu nedošlo; na Lasseho tváři se objevil jízlivý úšklebek a pak následovala slova:

„Ale to je naprostá bomba!“

„Jak to myslíš?“

„Že už bylo načase, co říkáš, Hanno? Pan Zaneprázdněný se konečně uráčil vzít na sebe odpovědnost. Bravo, bravo!“ pokračoval Lasse Westman a teatrálně zatleskal, což Franse Baldera vyděsilo ze všeho nejvíc — že se dokážou chlapce tak snadno zbavit.

Po víceméně symbolických protestech ho zavedli do synova pokoje. Kdoví, možná pro ně August byl jen obtížným břemenem. Hanna na Franse vrhala nevyzpytatelné pohledy, ruce se jí třásly, zuby měla zaťaté, ale moc se nevyptávala. Měla by ho podrobit křížovému výslechu, vyrukovat na něj s tisícem požadavků a doporučení a zneklidňovat se tím, že chlapci obrátí život vzhůru nohama. Ale ona jen řekla:

„Jsi si opravdu jistý, že to zvládneš?“

„Jsem si jistý,“ odpověděl Frans a vstoupil do Augustova pokojíčku. Poprvé po více než roce spatřil svého syna a zastyděl se.

Jak jen jim ho mohl nechat napospas? August byl zvláštní, útlý, půvabný chlapeček s hustými vlnitými vlásky a vážnýma modrýma očima, právě plně zaujatýma obrovskou skládankou

plachetnice. Vypadalo to, jako by celou svou bytostí křičel: „Nerušte mě!“ Frans pomalu zamířil k synovi, jako by se blížil k nějakému cizímu, nevypočítatelnému stvoření.

Přesto se mu podařilo přitáhnout chlapcovu pozornost, vzít ho za ruku a odvést na chodbu. Na ten okamžik nikdy nezapomene. Co si asi myslel August? Co se mu honilo hlavou? Nepodíval se ani na něj, ani na matku, veškerá slova na rozloučenou a mávání zjevně ignoroval a pak s otcem zmizel ve výtahu. Takhle jednoduché to bylo.

August byl autista. Přestože se rodičům nedostalo žádné jednoznačné diagnózy, chlapec patrně trpěl nějakou vývojovou poruchou, i když zdálky to vypadalo přesně naopak. Hochův vznešený, soustředěný obličej obestírala zvláštní aura a vyzářovala z něj královská povýšenost, s níž shlížel na okolní svět. Když se však na něj člověk zadíval z větší blízkosti, zdálo se, jako by chlapcovy oči pokrývala jakási šedá mázdra, a navíc ze sebe dosud nevypravil ani slovíčko.

Tím se vymykal veškerým prognózám vyřčeným v druhém roce jeho života. Lékaři tehdy prohlašovali, že August zřejmě patří k menšině autistických dětí, u nichž nedošlo ke snížení rozumových schopností, a kdyby podstoupil intenzivní kognitivně-behaviorální terapii, měl by docela slušné vyhlídky. Ale celé to dopadlo jinak, než jak všichni doufali, a Frans Balder upřímně řečeno neměl ani tušení, jaké odborné pomoci a podpory se chlapci dostalo, a stejně tak nevěděl zhola nic o jeho školním vzdělání. Odjakživa si žil ve svém vlastním světě, pak odletěl do Spojených států a se všemi se rozhádal.

Zachoval se tehdy jako naprosté hovado. Teď musí svou vinu napravit a o syna se postarat, a pustil se do toho se vši vervou. Objednal si odborné časopisy, obvolal specialisty a pedagogy a okamžitě mu bylo jasné, že alimenty, které na Augusta posílal, nebyly použity v synův prospěch, nýbrž padly na výstřelky a hráčské dluhy Lasseho Westmana. Chlapec ztratil o všechno zájem, ustrnul ve svých nutkavých rituálech a zřejmě utrpěl ještě mnohem horší újmu — a právě to byl důvod Fransova návratu.

Ozvala se mu totiž dětská psychologka a sdělila mu, že ji znepokojují podivné modřiny na chlapcově těle, které ostatně viděl i sám Frans. Paže, nohy, hrudník a ramena byly přímo poseté podlitinami. Podle Hanny si je chlapec způsobil sám během záchvatů, kdy sebou nepřičetně mlátil. Frans Balder takový amok viděl na vlastní oči hned druhý den a bytostně to s ním otrásl. Přesto se nedokázal zbavit dojmu, že modřiny hochovým pohybům tak docela neodpovídají.

Získal podezření, že matka s otčímem chlapci fyzicky ubližují, a obrátil se na pediatra a jednoho svého známého, bývalého policistu. Ačkoli nemohli jeho podezření s jistotou potvrdit, Franse pomýšlení na týrání stále více zneklidňovalo, a tak sepsal řadu upozornění a oznámení, která rozeslal na různé instituce. Skoro to vypadalo, jako by přitom na syna zapomněl. Zapomenout na Augusta bylo velmi snadné. Hoch většinou vyesdával na podlaze v pokojíku s výhledem na moře, který mu otec zařídil ve své vile na Saltsjöbadenu, a věnoval se svým beznadějně složitým skládkám o stovkách dílů, které virtuózně sestavil, aby je vzápětí zase rozházel a pak začal nanovo.

Zpočátku na něj Frans fascinovaně hleděl a připadalo mu, jako by sledoval umělce při práci. Živil v sobě naději, že k němu chlapec zničehonic vzhledne a pronese něco úplně dospělého. August však ze sebe nikdy nevypravil ani slovíčko, a pokud vůbec od svého puzzle zvedl hlavu, zamířil očima k oknu a slunečnímu světlu, odrážejícímu se na vodní hladině, a na otce ani nepohlédl. Nakonec ho Frans nechal na pokoji. Dovolil chlapci, ať si ve svém království vyesdává o samotě. Z domu ho dostal vlastně jen několikrát, syn nechtěl chodit dokonce ani na zahradu.

Z čistě právního hlediska neměl dosud na péči o chlapce nárok, a protože nechtěl nic riskovat, než se celá záležitost vyřeší, najal si hospodyni Lottie Raskovou, která se starala o veškeré nákupy, vaření a úklid. V praktických věcech se Frans Balder příliš nevyznal. Byl machr přes počítače, ale jinak se k ničemu nehodil, a jak běžel čas, stále déle vyesdával nad svými algoritmy a nad korespondencí s advokáty a v noci spal stejně mizerně jako v USA.

Nad hlavou se mu stahovala bouřková mračna a on každý večer vypil láhev vína, obyčejně z italského Amaronu, to mu ale pomohlo jen na chvíli. Cítil se stále hůř a v duchu snil o tom, že se někam vypaří, že se zašije na nějakém nehostinném místě daleko od civilizace. Až jednou, jednu listopadovou sobotu, se stalo něco podivného. Byl chladný větrný večer, Frans s Augustem kráčeli po Kruhové ulici na Söderu a trásli se zimou.

Byli na večeři u Farah Šarífové na Zinkenské ulici a August už měl být dávno v posteli. Večeře se však poněkud protáhla a Frans Balder toho namluvil víc, než bylo zdrávo. Farah Šarífová dokázala lidem rozvázat jazyk a přimět je, aby před ní otevřeli srdce. Znali se ze studií výpočetní techniky na Imperial College v Londýně a Farah patřila k hrstce jedinců v zemi, již dosahovali Fransovy úrovně, tedy přinejmenším byla jednou z mála, kdo dokázal sledovat jeho myšlenky, a pro Franse bylo nesmírně úlevné hovořit s někým, kdo mu rozumí.

Mimoto ho Farah přitahovala, ale navzdory veškerým pokusům se mu ji nikdy nepodařilo svést. Frans Balder nebyl žádným přeborníkem v lámání ženských srdcí, tentokrát se mu však dostalo objetí na rozloučenou, které záhy přešlo v polibek, což považoval za velký úspěch, a právě na její polibek myslel, když spolu s Augustem procházel kolem sportovního hřiště na Zinkenu.

Rozhodl se, že si napříště zajistí hlídání, a pak, možná... kdo ví? Nedaleko se rozštěkal pes, potom vykřikla nějaká žena, těžko říct, zda vzrušením, nebo radostí, a Frans se zahleděl ke křižovatce na Hornově ulici, kde si chtěl zastavit taxík, případně odjet metrem na Stavidlo. Ve vzduchu byl cítit déšť a na přechodu naskočila červená. Na druhé straně ulice stál ošuntělý čtyřicátník, který Fransovi připadal jaksi povědomý, a právě v tom okamžiku vzal Augusta za ruku.

Chtěl se jen ujistit, že syn stojí vedle něj na chodníku, ale vtom to ucítil: napjaté svaly v chlapcově ruce, jako by na něco prudce zareagoval. Kromě toho měl jasný, pronikavý pohled, jako by z něj někdo mávnutím kouzelného proutku sňal obvyklou mázdru, a nebyl zahleděný kamsi do svého nitra, naopak se zdálo, jako by o křižovatce a přechodu věděl víc, než co je dopřáno

ostatním smrtelníkům. Frans zůstal bez hnutí na místě, přestože se rozsvítila zelená.

Nechal tam syna stát a sledovat scenerii, jež ho zaujala, a přitom se ho zmocnilo podivné pohnutí. Byl to jen pohled, nic víc, a kromě toho August nepůsobil nijak šťastně ani vesele. Přesto Fransovi připomněl cosi vzdáleného a zapomenutého, zasutého hluboko v jeho mysli, a on poprvé po dlouhé době pocítil skutečnou naději.

KAPITOLA 02

20. listopadu

Mikael Blomkvist spal jen několik hodin, protože většinu noci probděl nad detektivkou od Elizabeth Georgeové, což nebyl právě nejmoudřejší počin. Dopoledne je v redakci čeká proslov novového guru Oveho Levina z koncernu Serner Media, jehož obsahem bude programové prohlášení týkající se časopisu *Milénium*, a on by měl být na nadcházející bitvu připravený a odpočatý.

Neměl však nejmenší chuť chovat se moudře, a kromě toho měl prachmizernou náladu. Znechuceně se vyhrabal z postele a na kávovaru Jura Impressa x7, který mu kdysi donesl poslíček se vzkazem: „Jak říkáš, stejně s tím neumím zacházet“, si udělal mimořádně silné cappuccino. Nyní stál přístroj v kuchyni jako připomínka starých dobrých časů. Mikael už dávno nebyl s odesílatelkou v žádném kontaktu a ani jeho práce mu nepřišla nijak zvlášť povzbudivá.

Minulý víkend dokonce zvažoval, zda by si neměl najít něco jiného, což byla v případě člověka jako Mikael Blomkvist, pro kterého bylo *Milénium* vášní a tak či onak s ním souvisela většina nejlepších a nejpřevratnějších událostí jeho života, dost drastická myšlenka. Ale nic netrvá věčně, ani láska k *Miléniumu*, a vlastnictví časopisu zabývajícího se investigativní novinářinou není žádné terno.

Všechny časopisy s velkými ambicemi pomalu vykrvácely a Mikael se nedokázal zbavit pocitu, že jeho vlastní vize *Milénia* je možná z vyšší perspektivy nanejvýš lákavá a pravdivá, ale přesto jí nedokáže zajistit finance nutné k přežití. Odešel do obývacího

pokoje, usrkával kávu a vyhlížel oknem na Rytířský průliv. Venku zuřila hrozná bouřka.

Babí léto přetrvávalo dlouho do října a zahradní restaurace měly letos otevřeno mnohem déle než obvykle, pak ale nastoupil pošmourný podzim s neustálými vichry a průtržemi mračen a lidé chodili shrbení a zachumlání v kabátech. Mikael za celý víkend nevystrčil nos, a nebylo to jen kvůli počasí. Spřádal velkolepé plány na odvetu, ty se ale nakonec rozplynuly vniveč. Nic z toho se mu vůbec nepodobalo.

Nemá hroší kůži, nemá náladu na to, aby se do něj pořád někdo strefoval, a na rozdíl od spousty tuzemských mediálních žraloků netrpí nabubřelým egem, které by musel neustále přizívat a něco si dokazovat. Nelze však popřít, že má za sebou několik nevalných let, a kromě toho sotva před měsícem uveřejnil ekonomický reportér William Borg v Sernerově plátku v rubrice *Business Life* sloupek s názvem „Mikael Blomkvist má svůj vrchol už za sebou“.

Sama skutečnost, že článek vůbec vyšel a že si na něm všichni smlsli, byla jasnou známkou toho, že Blomkvist je stále pevný v kramflecích. Mimoto Borgův text nikomu nepřipadal právě brilantní ani originální a člověk by nad ním klidně mohl mávnout rukou a považovat ho za útok nepřejícího kolegy. Celá kauza se však z jakéhosi nepochopitelného důvodu děsivě nafoukla, ačkoli zpočátku ji člověk mohl brát jako specifickou diskusi o reportérském řemesle: jak se novináři „jako Blomkvist po celou dobu neustále pídí po ekonomických pochybeních a zuby nehty se drží zastaralé novinářiny sedmdesátých let“, ačkoli by spíše měli — jako William Borg — „hodit veškerou závist přes palubu a nezavírat oči před přínosy předních podnikatelů, kteří rozhýbali Švédsko“.

Debata však krůček po krůčku opouštěla seriózní koleje a záštitně osočovala Blomkvista, že v posledních letech značně zaostává, protože zjevně vychází z faktu, že „všichni velkopodnikatelé jsou lotři“, a proto jsou jeho články „příliš tvrdé a zaslepené“. A jak vidno, v budoucnu člověk za takové názory šeredně pyká. Špetky soucitu se dostalo dokonce i starému arcilumpovi Hansi-Eriku Wennerströmovi, kterého Blomkvist údajně uštval k smrti,

a přestože seriózní média přistupovala k věci zdrženlivě, sociální sítě chrlily jednu urážku za druhou, přičemž útoky nepřicházely pouze od ekonomických žurnalistů a představitelů hospodářské sféry, kteří využili příležitosti a slétni se na oslabeného nepřítele jako supi.

Mnozí mladší pisálci díky tomu získali jedinečnou příležitost se zviditelnit a svorně poukazovali na to, že Mikael Blomkvist není schopen moderního myšlení, není na Facebooku ani na Twitteru a působí spíš jako zastaralá relikvie z dob dávno minulých, kdy se peníze sypaly ze všech stran a novináři si mohli dovolit smolit sebetlustější bichle. Jiní zase vytvářeli jedovaté hashtagy jako *#zablomkvistovýchčasů* a podobně. Celé to byla snůška pitomostí a Mikaela by nikdy ani nenapadlo se jimi zabývat, tedy přinejmenším si to namlouval.

V jeho prospěch však nemluvil ani fakt, že slavná doba Zalaščenkovy aféry byla dávno pryč a *Milénium* se opravdu ocitlo v krizi. Časopis díky jednadvaceti tisícům předplatitelů sice zatím přežíval, ale zisky z inzerce výrazně poklesly, a navíc už neměli k dispozici žádné mimořádné příjmy z prodeje úspěšných knih. Koncern Vanger byl rozvrácený vnitřními spory a Harriet Vangerová jim už nemohla poskytnout další kapitál, a proto vedení redakce i přes Mikaelův nesouhlas rozhodlo, že prodá třicet procent akcií norskému mediálnímu impériu Serner. Na tom vlastně nebylo nic divného, alespoň zpočátku ne. Serner vydával týdeníky, večerníky, vlastnil velkou internetovou seznamku, dva soukromé televizní kanály a fotbalové mužstvo v nejvyšší norské lize a s časopisem jako *Milénium* přirozeně neměl nic společného.

Navíc je zástupci Serneru — především jeho programový ředitel Ove Levin — ujistili, že koncern potřebuje vydávat prestižní produkt. „Celé představenstvo *Milénium* obdivuje a nepřeje si nic jiného, než aby pokračovalo ve starých šlápějích. Nejsme tu kvůli penězům, chceme se podílet na něčem opravdu důležitém,“ prohlásil Levin a zároveň jim zajistil tučný příspěvek ze sernerovské pokladny.

Zpočátku se Serner do redakční práce skutečně nevměšoval; vše běželo v zajetých kolejích, jen s trošku lepším rozpočtem,

a redakci zaplavila nová naděje, již pocítil dokonce i sám Mikael Blomkvist, když si uvědomil, že se pojednou zase může věnovat svému řemeslu namísto toho, aby si lámal hlavu s financemi. Ale zhruba v té době, kdy vypukla mediální štvance namířená proti němu — Mikael se nikdy nezbavil podezření, že koncern předtím jen využil jejich tíživé situace —, Levin poněkud změnil tón a objevil se první pokus o zasahování do práce redakce.

„Samozřejmě,“ vykládal Levin, „časopis se i nadále musí věnovat investigativní novinařině, zachovat si svou literární úroveň, sociální patos a vše ostatní. Ale všechny články přece nemusejí pojednávat o ekonomických nesrovnalostech, nespravedlnostech a politických skandálech. Vždyť skvělé texty lze psát i o životě slavných lidí, o celebritách a premiérech.“ Načež se Levin zaniceně rozhovořil o amerických časopisech *Vanity Fair* a *Esquire*, o Gay Taleseovi a jeho klasické knize *Frank Sinatra Has a Cold*, o Normanu Mailerovi, Trumanu Capoteovi, Tomu Wolfeovi a bůhví o kom ještě.

Mikael Blomkvist proti tomu vlastně nemohl namítnout ani ně — alespoň tehdy ne. Před pouhým půlrokem napsal dlouhou reportáž o paparazziích a bulvárním průmyslu, a pokud by na problém nahlížel ze správného úhlu, mohl by psát prakticky o jakékoli nule. Dobrá novinařina není věcí tématu, jak sám říkával. Jde o způsob nazírání. Ne, Mikael se bouřil proti něčemu jinému, co tušil mezi řádky: že se jedná o pouhý začátek mnohem nebezpečnějšího útoku a že *Milénium* je pro koncern jen dalším časopisem, pouhým produktem, který vlastník může libovolně předělávat k obrazu svému, dokud nezačne sypat — a dokud jeho původní poslání pomalu nevyšumí.

Jakmile se Mikael v pátek odpoledne dozvěděl, že si Ove Levin najal konzultanta a nechal udělat několik průzkumů trhu, s nimiž je v pondělí hodlá seznámit, sebral se a odešel domů, kde pak vyseďával u psacího stolu nebo se povaloval na posteli a v duchu si sestavoval plamenné projevy a argumenty, proč se *Milénium* nesmí zpronevřit své prvotní vizi: na předměstích se množí pouliční nepokoje, do parlamentu se dostala strana nepřátelská k cizincům a přistěhovalcům, nesnášenlivost ve společnosti stále roste.

Fašismus posílil, všude jsou vidět žebráci a bezdomovci. Švédsko by se mělo v mnoha ohledech stydět. Vymyslel spoustu krásných, vznešených slov, v duchu zakusil řadu úžasných triumfů, kdy ze sebe vychrlil tolik trefných a přesvědčivých pravd, že celá redakce i zástupci koncernu Serner ihned procitli ze svých bludů a jednomyslně se rozhodli vykročit po jím vytyčené cestě.

Když však vzrušení malinko opadlo, uvědomil si, jak málo taková slova znamenají a že jim z čistě ekonomického hlediska nikdo nevěří. *Money talks, bullshit walks*, tak to je! Nejdřív se noviny musí znovu postavit na nohy a teprve pak můžou měnit svět. Takhle to prostě chodí a Mikael namísto vymyšlení zuřivých výpadů zauvažoval, jestli by ze sebe raději neměl vydolovat nějaký dobrý článek. Závažné odhalení by mohlo posílit sebevědomí kolegů a přimět redakční radu, aby Levina i s jeho průzkumy a prognózami o zastaralosti *Milénia* a všemi dalšími nesmysly poslala někam.

Od chvíle, kdy Blomkvist prorazil se svým prvním trhákem, fungoval tak trochu jako tisková kancelář. Každý den dostával všemožné tipy na nepravosti a špinavé obchody. Po pravdě řečeno, většinou to byly naprosté ptákoviny. Nejružnější kverulanti, tvůrci konspiračních teorií, lháři a rádobydůležité nicky ho zásobovali všemožnými báchorkami, které by neustály ani sebe-povrchnější rešerši, a pokud snad ano, jako podklad pro článek by nebyly dost zajímavé. Na druhou stranu se v pozadí některých historek, na první pohled zcela obyčejných a banálních, občas našla hotová perla. Za klasickým pojišťovacím podvodem nebo triviálním oznámením o pohřešování nějaké osoby se mohl skrývat hluboký lidský příběh s obecnou platností. To člověk nikdy předem neví, takže Mikael musel vše s nezaujatou myslí metodicky prověřovat. V sobotu ráno se posadil k notebooku, otevřel si své poznámky a postupně je procházel.

Vydržel u toho až do páté hodiny odpoledne. Občas se stávalo, že objevil něco, co by ho před takovými deseti lety doslova nakoplo, ale nyní to v něm žádné nadšení nevzbudilo. A právě v tom bylo jádro pudla. Po několika desetiletích působení v novinářské branži člověk většinu věcí zná nazpaměť, a přestože mu

rozum jasně říká, že jde o dobré téma, nedokáže vzplanout tak jako dřív. Když do střechy zabubnoval ledový lijavec, Mikael nechal svoje poznámky plavat a vrátil se k Elizabeth Georgeové.

Namlouval si, že to není jen obyčejný únik. Někdy se ty nejlepší nápady vynoří právě tehdy, když člověk odpočívá — alespoň podle jeho zkušenosti. Jakmile se začne zabývat něčím jiným, kousky skládanky do sebe náhle zapadnou. Za celý víkend však nepřišel na nic konstruktivnějšího než polehávat a zabývat se četbou beletrie a do nevlídného deštivého pondělního rána stačil zhltnout jednu a půl detektivky od Georgeové a navrhnout tři stará čísla časopisu *New Yorker*, která se mu povalovala na nočním stolku.

Seděl v obýváku se svým cappuccinem a vyhlížel oknem do podzimního marastu. Byl unavený, náladu měl pod psa, ale pak se prudce oklepal, jako by se v něm znovu probudil život, vstal, obul si boty, navlékl zimní kabát a vyrazil. Sychravé počasí jako by parodovalo jeho rozpoležení.

Rychle zamířil na Hornovu ulici, jež mu připadala podivně šedivá, a ledové poryvy větru plné deštových kapek ho mrazilo až do morku kostí. Zdálo se mu, že celý Söder úplně vybledl. Nikde nepoletoval jediný barevný list a Mikael se skloněnou hlavou a rukama zkříženýma na prsou spěšně prošel kolem kostela svaté Máří Magdalény směrem ke Stavidlu, pak se dal vpravo na Götgatsbacken a jako obyčejně se protáhl mezi obchodem s oblečením Monki a hospodou Indigo. Potom zamířil do čtvrtého patra, v němž se přímo nad prostory užívanými hnutím Greenpeace nacházela redakce *Milénia*, a už na schodech uslyšel změť hlasů.

Uvnitř bylo nezvykle mnoho lidí. Osazenstvo redakce včetně nejdůležitějších externistů, tři zástupci Serneru, dva poradci a pak samozřejmě Ove Levin, Ove, který se pro tuto příležitost oblékl poněkud lidověji. Jakožto programový ředitel seděl v čele na druhém konci stolu a zjevně si osvojil několik nových výrazů, mimo jiné i bodré „ahoj“.

„Ahoj, Micke, jak se vede?“

„To záleží na tobě,“ odvětil Mikael bez jakéhokoli postranního úmyslu.